

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΑΠΑΝΤΑ
ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ
ΑΘΗΝΑ 1985
Σελ. 193-194

Η ΚΑΛΤΣΑ ΤΗΣ ΝΩΕΝΑΣ

— Καὶ τὰ κουνούπια πῶς νὰ ἠῦραν τρόπον κ' ἐσώθησαν εἰς τὴν Κιβωτόν; Κ' ἡ μυῖγα; καὶ τὰ μυιγαράκια; κ' οἱ μουσίτσες*;

— Καὶ τὰ μικρόβια;

Αἱ δύο κυρίαὶ εἶχαν τὸν λόγον. Ἡ πρώτη, εὐτραφής, μεγαλόσωμος, καὶ καλοκαμωμένη, ὅσον ἐφαίνετο ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, μέσω τοῦ δένδρου, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φανοῦ ἐπὶ χαμηλοῦ στύλου, ἔξωθεν τοῦ ἐξοχικοῦ καφενεῖου, ἦτο σύζυγος τοῦ παρακαθημένου αὐτῆ ὑπερμεσήλικος κυρίου μὲ τὴν γενειάδα, ὅστις ἦτο ἐπαρχιώτης πολιτευόμενος. Ἡ ἄλλη, νεαρὰ ἀκόμη, ἄγαμος, ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ δασκάλα. Εἰς γνώρισμά των, νεαρὸς κύριος, συνεπλήρου τὴν τετράδα. Εἶχαν πίνει τὸν καφέν των, τὴν θερινὴν ἐκείνην νύκτα, καὶ ἀνεψύχοντο.

— Κι ὁ ψύλλος τάχα ποῦ νὰ ἐτρύπωσε, καὶ κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ; εἶπεν ἡ δασκάλα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι στὴν κάλτσα τῆς Νώενας θὰ ἐχώθη, ἀπήντησεν ἡ μεγαλόσωμος.

Ὅλοι ἐκάγχασαν.

— Μὰ ἡ ψείρα;

— ὦ, ἡ ψείρα; Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκόλλησε στὴν γενειάδα τοῦ Νῶε.

Ὁ γηραιὸς κύριος ἀκουσίως ἔψαυσε τὴν γενειάδα του.

*
**

Εἰς ἓνα ὄμιλον ἀντικρινὸν ἐκάθηντο τρεῖς λιμοκοντόροι. Οἱ δύο μόνον ἐφοροῦσαν στενά. Ὁ τρίτος, ἀμύστακος ἀκόμη, ἐφοροῦσε κομπᾶ ρασάκια, καὶ εἶχε τὴν κοτσίδα του ὀπίσω δεμένην εἰς τὴν μέσην μὲ κορδέλαν. Ἴσως ἦτο Ριζαρεΐτης.

Κατὰ σύμπτωσιν, κ' ἐκεῖ ἡ ὁμιλία ἦτο σχετικὴ μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Οἱ τρεῖς νέοι ὠμιλοῦσαν ἐν ἐξάψει, κ' ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν δειπνήσει ἐν ἀφθονίᾳ.

— Καὶ τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά, βρέ;... Πῶς μίλησεν ἡ γαιῖδάρα τοῦ Βαυλαάμ; (sic) Τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά, βρέ;

Τὸ βρὲ ὁ Ριζαρεῖτης τὸ ἀπηύθυνε βεβαίως εἰς τὸν ἀόρατον καὶ ἀπρόσωπον [τὸν] διευθυντὴν συντάκτην τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπέστρεψε ρητορικῶς τὸν λόγον. Ἴσως εἰς τὸν προφήτην Μωυσέα.

— Τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά; ἐπανέλαβε καὶ τρίτην φορὰν.

Ὁ νεαρὸς κύριος τοῦ γείτονος ὁμίλου, ἂν κ' ἐγέλασε μὲ τὰς ἐλαφρὰς εὐφυολογίας τῶν δύο γυναικῶν, φαίνεται ὅτι δὲν εὐηρεστήθη ἀπὸ τὴν βαναυσότητα τοῦ μικροῦ ρασοφόρου. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἰδίαν ὁμάδα του, ἀρκετὰ μεγαλοφώνως ὥστε ν' ἀκούεται καὶ ἀπὸ τοὺς γείτονας, εἶπε:

— Τίνος τὰ πουλᾶ;... Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶναι εἴκοσιν αἰῶνες τώρα, ἐξακολουθοῦν νὰ πουλοῦνται εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα αἱ Βιβλικαὶ Ἐταιρεῖαι τὰ πουλοῦν μεταφρασμένα εἰς τριακόσιες τόσες γλῶσσες... Κ' ἔπειτα, ἐκεῖνος πού τὰ πουλᾶ, ὡς θαῦμα ζητεῖ νὰ τὰ πουλήσῃ καὶ ὄχι ὡς κοινόν τι καὶ σὺνηθες. Οὐδὲ βιάζει κανένα νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ παράξενο ἂν ὠμίλησε μίαν φορὰν ἡ γαιῖδάρα, εἶπεν ἀκάκως ὁ γηραιὸς κύριος. Πόσοι γαιῖδάροι καὶ γαιῖδάρες πόσες μιλοῦν!

— Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτό, εἶπεν ὁ νέος. Μὰ ἰδέτε πόσον καλὰ ὁ νεαρὸς αὐτὸς ρασοφόρος μανθάνει τὰ «ἱερὰ γράμματα», ἀφοῦ τὸν Βαυλαάμ, τὸν μάντιν, πού ἔζησε χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, τὸν κάνει Βαυλαάμ, τὸν αἰρετικὸν τῆς 13ης μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος... Καὶ τὸ κάτω-κάτω, κύριε, ἐπέφευγον οἰονεὶ ἀποστρέφων τὸν λόγον πρὸς τὸν Ριζαρεῖτην, ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσει, κύριε, ἡ Θρησκεία καὶ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, διατί φορεῖς ράσα, καὶ διατί οἱ φιλόστοργοι γονεῖς σου σὲ στέλνουν νὰ φοιτᾶς εἰς τὴν Ριζαρείον; Ἔως πότε θὰ εἴμεθα ἀχαρακτήριστοι Γραικύλοι;

(1907)